

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 89 0 Rs 049825 17 Rev
Banjaluka, 21.03.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca, B.T. iz P., ..., zastupanog po punomoćniku, N.V., advokatu iz B., protiv tuženog, JPŠ Š. RS a.d. S., ŠG J. P., Ulica ..., radi zaštite prava iz radnog odnosa, v.s. 5.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužioca protiv rješenja Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 89 0 Rs 049825 16 Rsž od 07.12.2016. godine, na sjednici održanoj dana 21.03.2017. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Sokocu broj 89 0 Rs 049825 16 Rs od 23.09.2016. godine poništene su kao nezakonite odluke tuženog, pobliže navedene u presudi i tuženi obavezan da tužioca vrati na rad. Istom presudom tuženi je obavezan da tužiocu isplati 3.310,00 KM na ime troškova parničnog postupka.

Drugostepenim rješenjem Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 89 0 Rs 049825 16 Rsž od 07.12.2016. godine žalba tuženog je usvojena, prvostepena presuda ukinuta i tužba odbačena.

Tužilac revizijom pobija drugostepeno rješenje zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom, da se pobijano rješenje preinači i potvrdi presuda prvostepenog suda.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbaci.

Mada, vrijednost nenovčanog potraživanja od 5.000,00 KM, koju je tužilac označio u tužbi, ne ispunjava uslove za dozvoljenost revizije u smislu odredaba člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je, shodno prijedlogu tužioca da sud dozvoli reviziju u smislu odredaba člana 237. stav 3 i 4. ZPP, istu dozvolio, nalazeći da je to važno za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Revizija nije osnovana.

Naime, tužilac je 28.03.2016. godine podnio prvostepenom sudu tužbu radi zaštite prava iz radnog odnosa.

U vrijeme podnošenja tužbe, na snazi je bio Zakon o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj, 1/16- u daljem tekstu: važeći Zakon o radu), koji je stupio na snagu 20.01.2016. godine.

Odredbama člana 271. važećeg Zakona o radu je propisano, da će se postupci za ostvarivanje i zaštitu prava radnika, koji su započeti prije stupanja na snagu ovog zakona, okončati prema propisima koji su važili do dana stupanja na snagu ovog zakona.

Primjenom pravila „argumentum a contrario“, postupci za ostvarivanje i zaštitu prava radnika, koji su započeti nakon stupanja na snagu važećeg Zakona o radu, će se okončati prema tom zakonu.

Kako je tužilac podnio tužbu 28.03.2016. godine, tj. nakon stupanja na snagu važećeg Zakona o radu, pravilan je zaključak drugostepenog suda, da je u pogledu blagovremenosti tužbe tužioca, kojom je pokrenut postupak za ostvarivanje i zaštitu prava radnika, valjalo primijeniti odredbe člana 201. stav 4. važećeg Zakona o radu, kojima je propisano, da tužbu za zaštitu prava, radnik može da podnese najkasnije u roku od 6 mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede.

Kod nesporne činjenice, da je tužilac saznao za povredu prava 22.04.2015. godine, kada mu je uručena odluka Nadzornog odbora broj NO-43/15 od 12.03.2015. godine, ima se uzeti, da je shodno odredbama člana 201. stav 4. važećeg Zakona o radu, tužilac mogao da podnese tužbu do 22.10.2015. godine.

Obzirom da je tužilac podnio tužbu 28.03.2016. godine, takođe je pravilan zaključak drugostepenog suda, da je tužba tužioca neblagovremena, u smislu odredaba člana 271., a u vezi sa članom 201. stav 4. važećeg Zakona o radu, zbog čega se i odluka drugostepenog suda, kojom je ukinuta prvostepena presuda i odbačena tužba, u smislu odredaba člana 227. stav 2. ZPP, ukazuje pravilnom.

Na ovakav zaključak ne utiču revizioni prigovori, da se ima uzeti da je postupak za ostvarivanje i zaštitu prava tužioca otpočet 02.03.2015. godine, podnošenjem internog zahtjeva za zaštitu prava, te da se u tom slučaju imaju primijeniti propisi koji su važili do dana stupanja na snagu važećeg Zakona o radu, tj. Zakon o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj, 55/07- u daljem tekstu- raniji Zakon o radu), koji je u odredbama člana 118 propisao, da je rok za podnošenje tužbe, radi zaštite prava radnika, godinu dana od dana saznanja za povredu prava, odnosno tri godine od učinjene povrede.

Naime, pravilnim tumačenjem odredaba člana 271 važećeg Zakona o radu, jasno proizilazi, da je istima propisano mjerodavno materijalno pravo u pogledu postupka za ostvarivanje prava iz radnog odnosa, zavisno od toga, da li je postupak za ostvarivanje prava iz radnog odnosa pokrenut prije ili poslije stupanja na snagu važećeg Zakona o radu.

Kada propisuje mjerodavno materijalno pravo u pogledu postupka za ostvarivanje prava iz radnog odnosa, odredbe člana 271 važećeg Zakona o radu, imaju u vidu postupak pred sudom, a ne postupak interne zaštite pred poslodavcem, jer isti nije uslov na podnošenje tužbe u radnom sporu, u smislu odredaba člana 201 stav 2 važećeg Zakona o radu.

Kod takvog stanja stvari, blagovremenost tužbe u radnom sporu, shodno odredbama člana 271 važećeg Zakona o radu, valja cijeliti s aspekta činjenice, da li je tužba u radnom sporu podnesena prije ili poslije stupanja na snagu važećeg Zakona o radu.

Ukoliko sud nađe, da je tužba u radnom sporu podnesena blagovremeno, shodno odredbama člana 271 važećeg Zakona o radu, za razrješenje radnog spora će biti mjerodavno materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme nastanka spornog pravnog odnosa.

Kako se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, to je ovaj sud, primjenom člana 248. u vezi sa članom 254. stav 1. i stav 4. ZPP, donio odluku kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić